

Van Hove ontlokt het grote ja-gevoel in slot Huwelijkscyclus

7 december 2005 – Recensie door Gigi Schuiten

Het is een ode aan het leven. Een ode aan de liefde en aan de dood. Met een topbezetting, een prachtige toneeltekst en met een fikse dosis lef, ontlokt regisseur Ivo van Hove het grote ja-gevoel. 'Perfect Wedding' lijkt nog het meest op een spiegelend, glad wateroppervlak waar Van Hove ondeugend een plat steentje over heen laat scheren, dat steeds meer en steeds grotere cirkels trekt.

Met 'Perfect Wedding' trekt Van Hove de cirkel op meerdere niveaus rond. Niet alleen voltooit hij zijn Huwelijkscyclus, die begon met 'De Kruistochten' en werd gevolgd door 'Scènes uit een huwelijk' en 'Het temmen van de feeks' maar ook het stuk zelf is opgebouwd uit cirkels van gedachten, gevoelens, dialogen, rollen en bewegingen die elkaar voortdurend raken, uit elkaar ontstaan, weer in elkaar opgaan en die vooral veel ruimte scheppen. Ruimte voor de acteurs maar zeker ook voor het publiek, dat niet bij de hand wordt meegevoerd maar zich voortdurend mag en moet spiegelen in de filosofische en universele thema's.

Zowel de choreografie van Koen Augustijnen als de scenografie van Jan Versweyveld zijn de belichaming van de boodschap die Van Hove en schrijver Charles Mee samen lijken te willen uitdragen: Laat het los. Denk buiten de kaders. Voel buiten de kaders. Zie. Doe. Leef. Heb lief.

TheaterCentraal.nl

Podium voor iedereen die van theater houdt

In het midden van de Stadsschouwburg vormt een groot, wit, ovalen tapijt de vlakke vloer met daar om heen een kring van toeschouwers. Geen decor. Nauwelijks rekwisieten. Alleen maar erg mooi licht, dat een zachte en warme gloed verspreidt. En twintig acteurs die allemaal een ongeveer even groot aandeel in het stuk hebben en qua spel nauwelijks voor elkaar onder doen, al reikt er nu en dan eentje succesvol naar de sterren.

Fedja van Huêt zet de zaal in vuur en vlam met zijn hitsige monoloog over het celibataire leven als priester, en blijkt bovendien ook nog eens over een verpletterend mooie zangstem te beschikken. Vader Hans Kesting ontroert als rouwende zoon en heeft, net als Van Huêt, zo'n toneelcharisma dat alleen al een opkomst grote indruk maakt. Chris Nietvelt en Joop Admiraal zijn samen met Frieda Pittoors goed voor een licht komische noot. Jacob Derwig weet het publiek midden in de voorstelling tot een spontaan applaus te bewegen. Hugo Koolschijn, de onverstoorbare doodgraver somt kalm zijn feitjes op en maakt zo de vergankelijkheid van het leven bijna visueel.

Bijzonder aan 'Perfect Wedding' is, dat het verhaal over de bruiloft van Meridee (Eelco Smits) en Amadou (Alwin Pulinckx) even belangrijk als onbelangrijk is. Het is inwisselbaar omdat het wordt gedragen door iets anders. Zoals Kesting de zware, aluminium doodskist van zijn moeder loodrecht de lucht in tilt en boven zijn hoofd in balans houdt, zo laat Van Hove het verhaal van Mee optillen door de filosofische thema's.

Ook in de rolverdeling komt die inwisselbaarheid terug. Mannen spelen vrouwen. Vrouwen spelen mannen. Mannen worden verliefd op mannen. Vrouwen op vrouwen. Mannen op vrouwen. En vise versa. Van Hove stript de mens van het dunne vernis beschaving, verwerpt rollen en regels en legt voor wat overblijft.

Wanneer alle acteurs tot op hun ondergoed naakt staan en zich bijna ongemerkt weer weten te kleden met wat gediensig vanaf het hoogste balkon naar beneden wordt geworpen, toont Van Hove de essentie hiervan. Plotseling zijn de blanke acteurs van Toneelgroep Amsterdam een multiculturele groep mensen met allerlei verschillende etnische achtergronden, die samen feest viert. En waar uiteindelijk één alleen voorbij de angst ook samen is.

'Perfect Wedding' is meer dan een verrukkelijke avond toptoneel. 'Perfect Wedding' is vooral een moedig en overtuigend statement van een begenadigd regisseur die in de Liefde gelooft en dat durft te verkondigen.

Gezien:

*'Perfect Wedding', Toneelgroep Amsterdam
dinsdag 6 december 2005, Stadsschouwburg Amsterdam*

Foto: Chris van der Burght